

El PI, a l'aguait

Els regionalistes de Proposta per les Illes esperen que en aquest període de sessions del Parlament els seus tres vots siguin necessaris per governar.

Reportatge de Miquel Payeras

La geometria política del Parlament balear està molt clara en els dos extrems. A una banda, els partits que donen suport al Govern: PSIB-PSOE, Podem i Més. A l'altre costat, els que s'hi oposen rotundament: PP i Ciutadans. I enmig? Doncs enmig hi ha un petit partit que assolí el passat 24 de maig a les Balears -en números rodons- 34.000 vots, el 7,9%, i 3 diputats, tots per la circumscripció de Mallorca, on elevà el nivell de sufragis fins al 8,9%. Es tracta del PI, Proposta per les Illes. És el partit cap on es giren moltes mirades, les de la gent que veu amb preocupació la influència "radical" de Podem, que sospiren perquè el tercer Pacte de Progrés es trenqui com més aviat millor i que, aleshores, el PI funcioni com un instrument de moderació de l'executiu de PSIB i Més.

El PI

El líder del PI és Jaume Font. Un antic diputat del PP que abandonà el partit conservador el 2011 per iniciar l'aventura regionalista que l'ha portat a liderar aquesta nova organització, que és el resultat de la fusió entre Convergència per les Illes i Lliga Regionalista, ambdues formacions creades el 2011 i que

fracassaren a les urnes autonòmiques d'aquell any. Després del fracàs, lluny de desanimar-se, els dirigents dels dos partits iniciaren un procés de fusió que culminà el novembre del 2012. Així naixia Proposta per les Illes, el PI. Acompanyen Font a la cúpula del partit dos vice-presidents: Josep Melià -antic líder de Convergència per les Illes i d'Unió Mallorquina- i Antoni Pastor, ex-diputat del PP i ex-batlle de Manacor.

L'aspiració que tenia el PI per a les eleccions del 24 de maig no era només aconseguir representació sinó, sobretot, ser decisiu a l'hora de conformar la nova majoria política. Font anhelava obligar José Ramón Bauzá, el seu enemic dels temps en què es barallaren en el si del PP, a agenollar-se per implorar-li un pacte de centredreta. No hi hagué ocasió. El PI assolí la part més difícil de la missió, entrar amb tres escons, un resultat que les enquestes només li havien augurat com a possibilitat remota. Tanmateix l'enfonsament conservador va ser de tal magnitud -de 35 a 20 escons- que s'esvaí la possibilitat d'un Govern de centredreta. L'esquerra -PSOE, Podem i Més- pogué formar la majoria parlamentària de la qual sorgí a finals de juny l'executiu liderat per la secretària general del PSIB-

PSOE, Francina Armengol. Així que la decepció es deixà notar a l'ànim d'alguns caps del PI. No eren necessaris per governar. Així ho havien decidit les urnes. Però tot pot canviar.

Ara que està a punt de començar el primer període parlamentari de sessions de la nova legislatura, aquell punt de desànim ja no existeix. Els dirigents del PI veuen amb optimisme el futur polític. "Tenim possibilitat de créixer molt durant aquests pròxims anys", valorava Font en conversa amb aquest setmanari a finals del mes de juliol. L'anàlisi del líder regionalista es basa, sobretot, en la visualització que

Jaume Font és el líder del PI, Proposta per les Illes, el partit regionalista que aspira a ser clau durant la legislatura.

PARLAMENT BALEAR

el seu grup ha triomfat “entre les dues parts enfrontades: Govern d’esquerra i dreta opositora”. En aquest sentit s’ha d’entendre l’abstenció dels tres diputats del PI a la investidura d’Armengol. “No volem que se’n confongui amb el PP ni Ciutadans”, explica el líder. Va ser un bon cop d’efecte. Els mitjans transmeteren exactament la imatge que Font vol que qualli socialment: “La nostra posició ha de ser moderada, de crítica constructiva, d’ofertes de col·laboració quan calgui... per així situar-nos entre uns i altres i estar preparats per quan sigui necessari aguantar amb els nostres vot el Govern de Francina Armengol”.

Pivot

En efecte, el PI aspira a convertir-se durant la legislatura en el pivot sobre el qual s’hagi d’aguantar l’executiu. A hores d’ara pot parèixer un desig quimèric. Però no ho és. Podem no s’ha compromès a votar durant tota la legislatura automàticament amb els seus socis, PSIB-PSOE i Més. Al contrari del que asseguraven en primera instància tant la presidenta Armengol com el vice-president Biel Barceló i líder de la coalició econacionalista, l’acord no compromet Podem en tota circumstància. De fet, ja el mes de juliol Jarabo va fer saber als seus dos socis el seu

“malestar” per algunes de les primeres decisions del Govern: “No descartem ser oposició si (l’executiu) no és fidel a allò pactat”, amenaçà el cap balear del partit de Pablo Iglesias. “Hem d’assumir que →

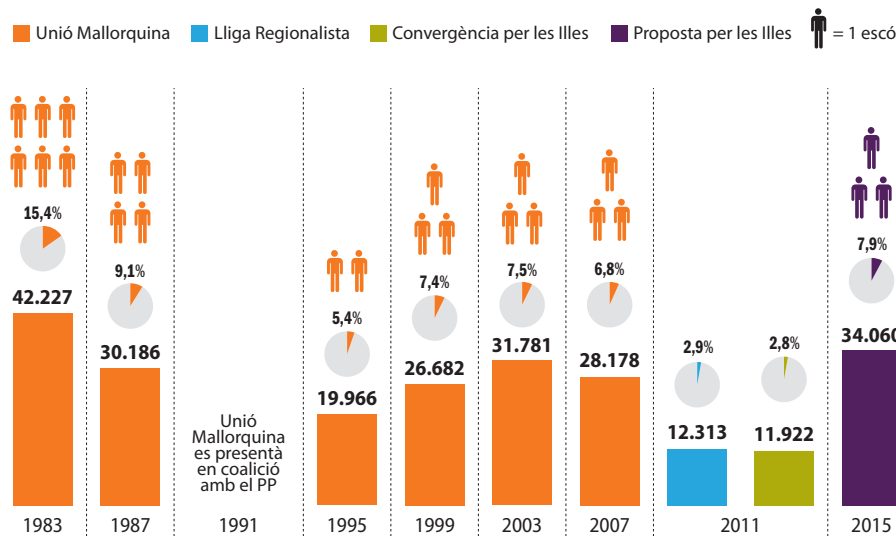
**FONT CONFIA QUE
PODEM TRENQUI
EL PACTE AMB ELS
ALTRES DOS SOCIS DEL
PACTE DE PROGRÉS:
PSIB I MÉS**

Font té dos vice-presidents, Josep Melià i Antoni Pastor, a la foto amb ell en un acte del PI.

El vot regionalista a les Balears: 1983-2015

Vots, percentatge i escons

→ podríem patir una legislatura inestable”, confessava dies després a aquest setmanari una font de Més.

El que per a uns suposa una amenaça d'inestabilitat per al PI és esperança de convertir-se, com s'ha dit abans, en el suport sobre el qual s'hagi d'aguantar en el futur el Govern d'Armengol. Els dirigents regionalistes confessen la seva convicció que “Podem no aguantarà els quatre anys” donant suport als socis del tercer Pacte de Progrés. Creuen que “després de les generals” podria ser ben

bé que el malestar creixés entre, d'una banda, PSOE i Més i, de l'altra, el partit de Jarabo. I aleshores “els nostres tres vots (diputats) esdevindran essencials”.

En cas que el Govern i Podem trenquessin, els tres diputats del PI resultarien imprescindibles perquè l'executiu d'Armengol no caigués. Per entendre-ho, cal recordar el resultat electoral en escons que han permès forjar la majoria: el PSIB-PSOE en disposa de 14, Gent per Formentera –que dona suport al Govern- 1, Podem 10 i Més 9. En total,

doncs, 34. Si l'aliança governamental perdés el suport de la desena de Podem, els 24 diputats restants serien una molt magra minoria -el Parlament en té 59- enfront de la majoria opositora: 35. Però no seria ben bé així. Perquè en realitat “els nostres tres vots”, diu Font, es podrien sumar als 24 de PSIB-Més-Gent i en resultarien 27. És cert que tota la resta encara serien més: 32. Però no pareix gens probable, per no dir que és impossible, que Podem s'aliés amb Ciutadans, que té 2 escons, i el PP, que en disposa de 20, per crear una majoria de bloqueig permanent o per fer caure el Govern. Per tant, els 27 de la confluència entre PI, PSIB i Més serien suficients per governar davant de, per una banda, la suma del bloc de dreta format pel PP i Ciutadans (22 diputats) i, a l'altre costat, a l'esquerra, davant dels 10 de Podem. Sens dubte, estaria lluny de ser un panorama òptim per al Govern, perquè segur que perdria ocasionalment votacions, però podria aguantar. I en qualsevol cas és l'escenari pel qual sospira el PI.

D'altra banda, i al marge de si es produeix o no la situació potencial referida, els regionalistes se senten optimistes perquè creuen que la posició tan dèbil del PP afavoreix el seu creixement orgànic i electoral en el futur. No hi ha dubte que al maig grataren vots al partit conservador. I estan disposats a xuclar-n'hi molts més el 2019. “Si no cometem errades podem llevar-li molts de vots”, assegura Font. El PP s'enfronta a una legislatura sense gairebé poder institucional, sense liderat –que no arribarà fins al congrés que se celebrarà l'any vinent, però difícilment serà sòlid per les divergències internes- i està engrunat “entre nosaltres, que som el regionalisme, i l'anticatalanisme de Ciutadans”. Una situació que, pensen els dirigents del PI, redundarà en una progressiva transferència de vot a la Part Forana de Mallorca entre el partit conservador i el seu.

“Miram el futur amb optimisme, no t'ho puc negar”, resumeix Font amb un gran somriure. ●